圣地 稻城·亚丁

蓝色星球上最后一片净土

Yading of Daocheng County —— the Last Pure Land on the Earth

ནོ་ལ་སྐྱམ་པོ་འདི་འི་ཟོག་གི་མཇུག་མཐའི་གནས་གཙང　འདབ་པའི་ཉིན་སྙིང་།

吕玲珑　摄影

四川民族出版社
SICHUAN NATIONALITIES PUBLISHING HOUSE

稻城·亚丁

圣地

蓝色星球上最后一片净土

吕玲珑 摄影

四川民族出版社
SICHUAN NATIONALITIES PUBLISHING HOUSE

图书在版编目(CIP)数据

圣地稻城·亚丁——蓝色星球上最后一片净土/吕玲珑摄；曲径著，成都：四川民族出版社，2003.3
ISBN 7-5409-2737-2

Ⅰ.圣... Ⅱ.①吕...②曲... Ⅲ.①风光摄影-中国-现代-摄影集②稻城集-摄影集 Ⅳ.J42

中国版本图书馆CIP数据核字(2003)第011721号

ISBN 7-5409-2737-2

9 787540 927370 >

圣地 稻城·亚丁——蓝色星球上最后一片净土

SHENGDI DAOCHENG · YADING LANSEXINGQIUSHANG ZUIHOUYIPIANJINGTU

摄 影 吕玲珑　撰 文 曲 径
出版人 罗 勇　责任编辑 马晓峰 席 玮

四川民族出版社 出版发行
(成都盐道街3号 邮码 610012)
新华书店 经销
深圳雅昌彩色印刷有限公司 制版印刷

图片：157张
字数：11千
开本：889mm×1194mm 1/12
印张：16
2003年3月第1版 2003年3月第1次印刷
印数：1～10000册

ISBN7-5409-2737-2/J·103
定价：248.00元(精装) 288.00元(盒精装)

■ 著作权所有，违者必究 举报电话：028-86676046 本书采用CTP技术260线高精细印刷
本书若出现印装质量问题，请与印刷公司联系调换 公司地址：深圳市福田区振兴路上步工业区304幢西 邮政编码：518028 电话：0755-83366138 联系人：梁 崇

圣地 稻城·亚丁

蓝色星球上最后一片净土

总 监 制：李致民　仁　青

顾　　问：敬全林　尧斯丹　刘道平　郭赤诚　泽　波　李小康　陈加林　张善云

主　　编：罗　勇

副 主 编：杨　凌

编辑委员会：罗　勇　杨　凌　梅定开　席　玮　马晓峰　胡　华　泽仁扎西
王忠清　蒲永峰　杨　铭　亚龙忠拥　黄大江

摄　　影：吕玲珑

撰　　文：曲　径

责任编辑：马晓峰　席　玮

摄影助手：土　登　白　玛

英文翻译：彭　萍　李　慧

藏文翻译：泽仁扎西

审　　校：简堂俊　胡　华　韩　波　张思宇　林么周

装帧设计：席　玮　马晓峰

电脑制作：艾尔极地

地图绘制：赵映刚

后　　援：中共稻城县委　稻城县人民政府

稻城县地貌景观图

Geography Map of Daocheng County

此为试读，需要完整PDF请访问：www.ertongbook.com

稻城县主要景点分布图

Sketch Map of main scenic spot in Daocheng

此图不作实地划界使用

稻城县在四川省的位置图
The location of Daocheng in Sichuan Province

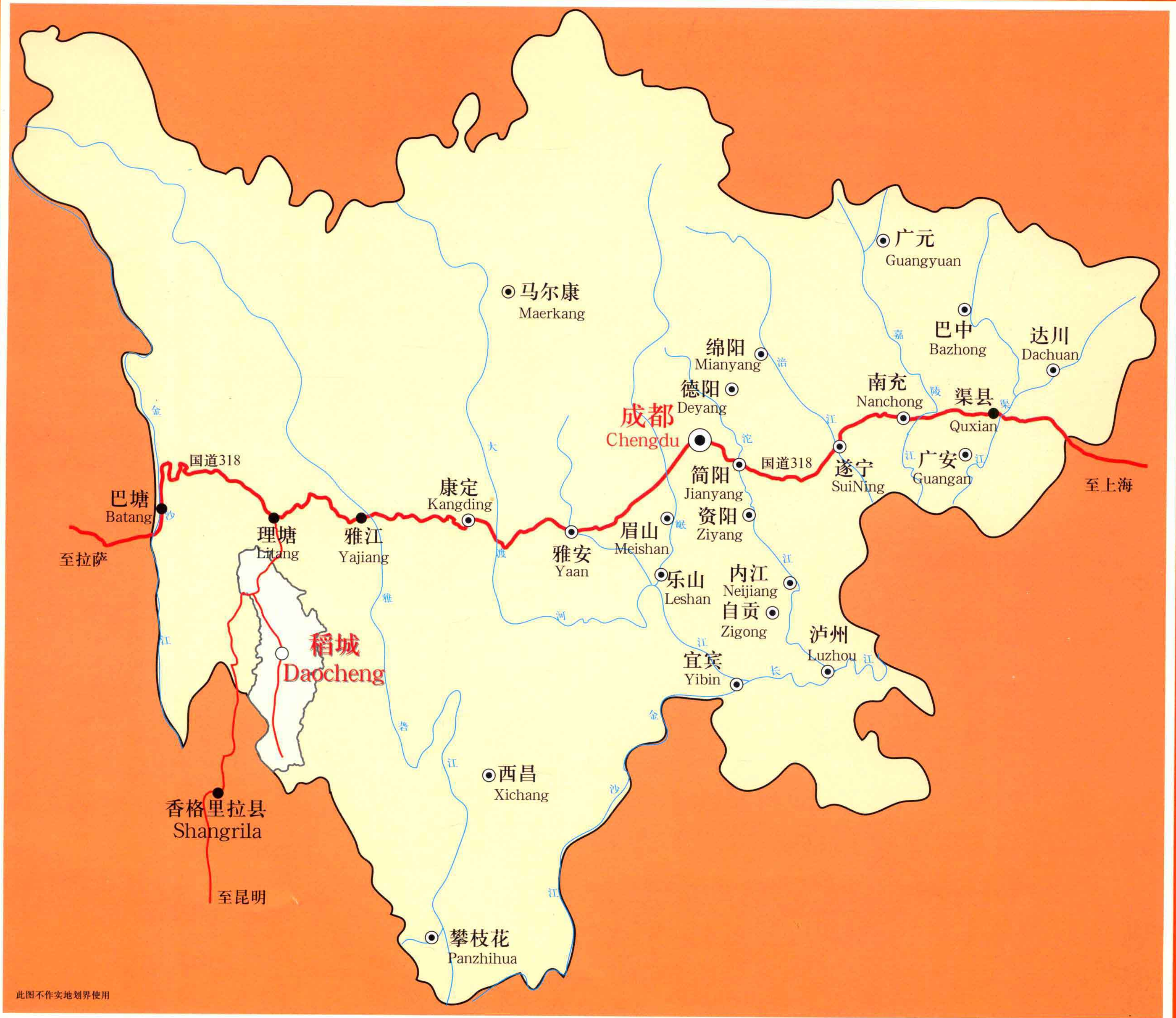

目录

亚丁自然保护区 ཉིན་སྙིང་རང་བྱུང་སྲུང་སྐྱོབ་ཁུལ། 11—74

Yading Nature Reserve

俄 初 山 རི་བོ་དབུལ་སོ། 75—84

Mt. Echu

海子山国家地质公园 སངས་ཇོབ་ལ་རྒྱལ་ཁབ་ས་གཞིས་ལྡུམ་ར། 85—110

Mt. Haizi National Geological Park

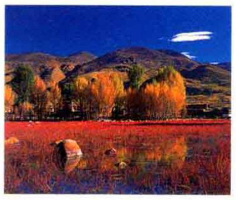

稻 坝 འདབ་པའི་ཐང་ཆེན། 111—132

Daoba

生态小品・动物 སྐྱེ་དངོས་ཆགས་ཚུལ་དང་སྲོག་ཆགས། 133—158

Plants, Birds and Animals

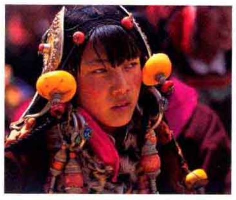

人 文 景 观 མི་བཟོས་ཡུལ་ལྗོངས། 159—188

Folklore

在距今大约两百万年前，地球上的两块大陆：欧亚板块与印度板块在漂移中发生了大碰撞，自然界由此引发了一场惊天动地、气势磅礴的“喜马拉雅造山运动”，在古特提斯海的一片汪洋之上，横空出世般地隆起了一块年轻而又高峻的山地，它迅速地成长为“世界屋脊”，形成了除南北极以外的地球“第三极”。我们这个蓝色的星球上从此站立起了一系列高大雄伟的山脉和一座座气象万千的冰峰雪岭。在青藏高原南缘、横断山脉东侧的莽莽群山之中，有三座相隔很近呈三角形排列的雪山显得格外醒目，它们就是今四川省甘孜藏族自治州稻城县境内的三座神山—— 仙乃日、央迈勇、夏诺多吉。

度过了寂寞漫长的冰期，覆盖着大地的冰川开始消退，沉睡万年的三座雪山仿佛从冬眠中苏醒，于是雪山脚下就有了河流、湖泊、森林、草地，也有了动物和人类的栖居。与此同时，自然界还在这里留下了另一处奇迹，那就是“稻城古冰帽”—— 青藏高原上最大的古冰体遗迹—— 面积达3287平方公里、分布着1145个高山湖泊的海子山。北部的海子山与南部的雪山幽谷，以及中部宽阔的河谷、草原，构成了稻城的基本地貌和原始生态，也使今天的稻城在7323平方公里的幅员面积内，就拥有了两个国家级的自然保护区，即亚丁自然保护区和海子山国家地质公园。

簇拥着青藏高原的座座雪峰，就像是围绕在母亲身边的儿女，稻城的三座雪山之所以能在众多的兄弟姊妹中脱颖而出，皆因其具有秀外而慧中的优秀品质。“秀外”源于自然造化，丽质天成；“慧中”则得益于“佛主”的恩赐与点化。

史载公元8世纪时，藏传佛教的传人者莲花生大师为三座雪山开光，并以佛教中降妖伏魔三位一体的菩萨：观音、文殊、金刚手分别为三座雪山命名加持，北峰仙乃日为观世音菩萨，海拔6032米，它像一尊大佛端坐莲花宝座，看上去雍容华贵，仪态万方；南峰央迈勇为文殊菩萨，海拔5958米，它那金字塔般的山峰挺拔秀美，冰清玉洁；东峰夏诺多吉为金刚手菩萨，它与央迈勇好似一对孪生兄妹，高度相同却有着不同的神韵，它状如一只展开双翼振翅欲飞的雄鹰，显得威武刚毅，气度不凡。藏语将它们统称为“念青贡嘎日松贡布”（意为“终年积雪不化的三座护法神山圣地”），佛名“三怙主雪山”，在佛教二十四圣地中排名第十一位，“属众生供奉朝觐积德之圣地”。在方圆上千平方公里的范围内，还有数十座角峰众星捧月般耸立在三座雪山周围，它们都有自己的名字，分别代表佛教中的众神。在当地藏民的心中，这里就是至高无上法力无边的圣殿神坛。

出于对神灵的敬畏和崇拜，居住在这里的人们对神山区的一草一木都珍爱有加，禁猎禁伐，使这里所特有的横断山系自然生态系统得以完好保持，成为青藏高原上不可多得的物种基因库和自然博物馆。而三座神山俨然是这里的主宰，它以上苍赋予的慈爱与博大守护着这方土地，惠泽着它的子民。多少世纪以来，在这个几乎与世隔绝的空间里，人神同在，天人合一，人与自然和谐相处，相互依存，在日月轮转中生生息息，共度着与世无争的山中岁月。

直到20世纪初叶，一个叫约瑟夫·洛克的外国人的到来，第一次打破了这里的平静。这位原籍奥地利的植物学家，在美国国家地理学会的资助下，从1922年起在中国的西南部进行考察。据他发表在1931年7月的美国《国家地理》上的文章称，1928年6月，他在极其艰难的条件下，与他的马队从木里首次进入了“在地图上还是空白”的“贡嘎岭地区”，看到了被当地人尊为神山的三座雪山，采集了上千种动植物标本，并且用黑白和自然色胶片拍摄到了那里“无与伦比的壮丽景色”。他由衷地感叹道：“在整个世界里，还有什么地方有这样的景色，等待着摄影者和探险家的！”

洛克的文章在西方世界引起了极大的关注，也激发了英国作家詹姆斯·希尔顿的灵感，他在1933年出版的小说《失落的境界》(又译为《消失的地平线》)中，以洛克的考察日记为蓝本，描绘了一个名叫“香格里拉”的世外桃源般的理想国，它立即成了当时处于经济危机和战争阴影下的人们精神上的安慰剂，一时间在西方兴起了一股回归自然、寻找香格里拉的文化浪潮。

然而，关山阻隔，战乱频仍，在那样一个动荡不安的年代，洛克的地理发现并未给这个偏远闭塞的地方带来任何改变。在他离去之后，这里通往外部世界的大门又再度关闭了，三座美丽的雪域神峰很快便被遗忘在了神秘中国的一隅。它们仍然只属于神山区中惟一的村子亚丁村的村民和那些虔诚的转山朝圣者。

等到人们重新认识它时，时光已流过了半个多世纪。1995年那个看似平常的秋天，一位常年奔走在西部荒原上的中国摄影家偶然闯入了这块神的领地，发现了这颗遗落深山被岁月尘封的明珠。他深深地被眼前的一切所震撼，也为我们今天的地球上还有这样一方梵天净土而激动、庆幸，这里的自然人文所蕴含的那种原始纯真、质朴深沉的美，使他如醉如痴，欲罢不能。这堪称世界级的景观资源是人类的瑰宝，应该让更多的人们来共享。于是，在出版了第一本稻城画册之后，他又多次地重返稻城，像一个辛勤的采珠人那样，一次次潜入海底，精心采撷，当他终于浮出水面，将自己丰厚的收获汇集在这里，我们便看到了他镜头中的另一个稻城。

曲　径

2003年春节于成都

Some two million years ago, two continents—the Eurasian and the Indian Plates collided in the process of continental drift, resulting in a magnificent mountain formation, the Himalayas. A towering and steep mountainous land emerged in the middle of the vast, ancient Tethys Ocean, becoming the "Roof of the World" , an area now regarded as the earth's third polar region. Thereupon, grand snow-clad mountain ranges rose to tower above the earth in all their majesty. Among the boundless mountains on the southern edge of the Qinghai-Tibetan Plateau and east of the Hengduan Mountains, three snow-capped peaks, which stand close to each other and form a triangle, are striking to the eye. They are three sacred peaks—Xiannairi Peak,Yangmaiyong Peak, and Xia'nuoduoji Peak, which located in Daocheng County in Sichuan's Ganzi Tibetan Autonomous Region.

At the end of the lengthy glacial epoch, glaciers over the globe began to melt and the three snow-capped peaks revived after being sealed for more than ten thousand years. Rivers and lakes formed, forests and meadows grew, animals stopped to live there, and people settled down at the feet of the snow-capped peaks. At the same time, mother nature left another miracle behind: the "Daocheng Ancient Glacier Cap" , also known as Mt. Haizi. It ranks as the largest glacial remnant from the formation of the Himalayas, with an area of 3,287 square kilometers embracing 1,145 alpine lakes. Daocheng County covers a total of 7, 323 square kilometers, and the general landforms are Mt. Haizi in the north, river valleys and grasslands in the middle, and snow-clad mountains and deep ravines in the south. Both Yading Nature Reserve and Mt. Haizi National Geological Park have been classed as state nature reserves.

The cluster of snow-covered mountains surround the Qinghai-Tibetan Plateau like children gathered around their mother. The three sacred peaks stand out from the others simply by dint of their beauty and divinity. Their beauty is a gift from nature, and their divinity is bestowed by Buddha.

According to historical records, in the 8th century Padmasambhava, the Indian Buddhist Master who introduced Buddhism into Tibet, came to shed his divine light on the three snow-capped peaks and dubbed them Xiannairi, Yangmaiyong, and Xia'nuoduoji, respectively, after the Bodhisattva trinity (Avalokitesvara, Manjushri, and Vajrapani), who are powerful enough to vanquish demons and monsters. Xiannairi Peak to the north is 6,032 meters high and resembles the giant Buddha on his lotus seat, elegant and poised, appearing in all his glory. Yangmaiyong Peak to the south is 5,958 meters above sea level, and looks like a pyramid, towering into the sky, pure as jade and chaste as ice. Xia'nuoduoji Peak to the east is as high as Yangmaiyong Peak, but has a charm all of its own—it reminds one of a large eagle, spreading its wings and ready to fly, extraordinarily dignified and impressive. In Tibetan the three sacred peaks are called "Lianqing Gongga Risong Gongbu," meaning "three dharma-defending sacred peaks perennially covered with snow." The Buddhist name for these three snow mountains is Sanhuzhu Snow Mountains. They rank eleventh among the twenty-four sacred Buddhist places, and are regarded as "a holy place of pilgrimage for the accumulation of virtue." Within a surrounding area of more than one thousand square kilometers, dozens of smaller peaks are clustered like stars surrounding the moon. Each has its own name and represents other deities in the Buddhist universe. In the minds of the local Tibetans, this area is a supremely sacred natural alter for worship.

Because of their reverence and awe for Buddha and the Bodhisattvas, the local people cherish every tree and every blade of grass on the sacred mountains, and prohibit hunting and lumbering there. The ecosystem peculiar to the Hengduan Mountain Range has been preserved so well that it has been regarded as a gene bank for rare species and a "natural ecosystem museum." It seems as if the three sacred peaks were masters in this region, defending its integrity and benefiting its people with the bounties of nature. Over many centuries, in this space seemingly cut off from the rest of the world, the human and the sacred co-existed were as one. People kept harmonious relations with nature, depending on it, repaying it for its generosity, and holding it to themselves over the past years.

This tranquil existence was first violated by the arrival of a foreigner named Joseph Lock at the turn of the twentieth century. As an Austrian botanist, Lock was financially aided by the National Geographical Society of the USA, and had been exploring Southwest China since 1922. In his article published by National Geographic (July 1931), he said that in June 1928, he and his horse-mounted entourage had entered "Gongga Region" , "a blank spot on the map" , with extreme difficulty. There were three snow-clad peaks which were worshipped as something sacred by the local people. He collected thousands of specimens of animals and plants, and took photographs of the "peerless magnificent natural scenery there with black-and-white film as well as 'natural color film'." But he couldn't help exclaiming: "Can there be any other place with such natural scenery left for photographers and explorers to seek?"

Lock's article attracted enormous attention in the West, and inspired the English novelist James Hilton. In his novel Lost Horizon (1933), Hilton used the explorer's diary as the blue-print for his evocation of "Shanghra-La," a utopia cut off from the world. It immediately became an emotional seditive of sorts for people who were living in the shadow of war, and initiated a cultural movement advocating a "return to nature" and a search for "Shangri-la."

But due to its mountainous location, wars and the chaotic times, Lock's discovery did not have any immediate impact on this remote region. After his departure, the gateway to the world closed once more. The three beautiful snow-covered peaks in this mysterious corner of China were quickly forgotten. Once again, they belonged solely to Yading Village, the only village in this region of sacred mountains, and to those devout visiting pilgrims.

By the time the region was rediscovered, half a century had already passed. On a seemingly typical autumn day in 1995, a Chinese photographer who had been traveling about in the wilderness of western China for several years intruded by chance upon this realm of the gods. He discovered this bright pearl, lost among deep mountains and sealed away by time. He was deeply moved by all in front of him, thankful that there is such an untouched, pure space on our earth today. The raw simplicity and unaffected, deep beauty present in nature and the culture there totally intoxicated him. This scenery, considered world-class, is a priceless resource for humankind, and should be appreciated by more people. Since his first Daocheng Picture Album was released, he has returned several times to Daocheng, like a diligent diver going down to the seabed again and again in search of the best pearls. And now that he has at length surfaced once again, a more vivid Daocheng unfolds before our eyes—his second Daocheng Picture Album.

ད་ནས་ཡར་བརྩིས་པའི་ལོ་ཡི་འཁོར་མོ་ས་ཡ་གཉིས་ཀྱི་སྔོན་ཙམ་ན། ས་ཡི་གོ་ལའི་ཐོག་གི་སྐམ་ས་ཆེན་པོ་གཉིས་ཏེ་ཨུ་ཡླ་ས་གཞི་དང་རྒྱ་གར་ས་གཞི་གཉིས་གནས་འགྱུར་གྱི་དབང་གིས་གདོང་ཐུག་བརྒྱབ་སྟེ་མཐའ་ཡས་པའི་གནའ་བོའི་ཐེ་ཐི་རྒྱ་མཚོའི་ནང་ནས་འཛམ་གླིང་གི་རྒྱ་ཁྱབས་སུ་གྲགས་པའི་ས་འཛིན་དབང་པོ་ཧི་མ་ལ་ཡའི་རི་རྒྱུད་འདི་ཀོ་གསར་དུ་བྱུང་བར་གྲགས་ལ། དུས་དེ་ནས་བཟུང་ང་ཚོའི་གཞིས་ཆགས་སའི་གོ་ལ་ཟླུམ་པོ་འདི་ཡི་ངོས་སུ། བརྟན་དུ་བརླིང་བའི་སྐུ་འབྲེལ་རི་རྒྱུད་དང་དཀར་པོའི་གངས་རི་མང་པོ་བྱུང་ཞིང་། མཚོ་བོད་མཐོ་སྒང་གི་ལྗོ་ཡི་ཆར་ཆེས་མངོན་དུ་གསལ་བའི་ཟུར་གསུམ་དབྱིབས་ཀྱི་གངས་རི་དཀར་པོ་གསུམ་ཡང་བུ་སྤུན་གསུམ་གྱི་ཚུལ་དུ་ཉེ་བར་གནས་པ། དེ་ནི་སི་ཁྲོན་ཞིང་ཆེན་དཀར་མཛེས་བོད་རིགས་རང་སྐྱོང་ཁུལ་འདབ་པ་རྫོང་གི་ཁོངས་སུ་གཏོགས་པའི་ས་འཛིན་དཀར་པོ་གསུམ་སྟེ། རིགས་གསུམ་མགོན་པོའི་མཚན་དེ་གངས་རི་ལ་ཐོགས་པའི་གནས་རི་གསུམ་ཡིན་ནོ། །

ཁུ་སིམ་པོའི་འཁྲུགས་རོམ་དུས་རིམ་དལ་དུ་ཡལ་རྗེས། ས་གཞིར་གཡོགས་པའི་འཁྲུགས་པའི་བང་རིམ་ཞུ་བར་གྱུར་ཏེ། གངས་རི་གསུམ་པོའང་སྤུབས་ལས་གྲོལ། དེ་ནས་གངས་རིའི་འདབས་སུ་ནགས་དང་ནགས་ཚལ། ཆུ་དང་ཆུ་བོ། སྤང་དང་སྤང་ལྗོངས། སྲོག་ཆགས་ནས་འགྲོ་བ་མིའི་རིགས་ཀྱི་གནས་དང་གནས་ཡུལ་འདི་དག་བྱུང་ངོ་། །དེ་དང་ཆབས་ཅིག་ཏུ་རང་བྱུང་ཁམས་ཆེན་པོས་ཆེས་ངོ་མཚར་བའི་འདབ་པའི་ཡུལ་གྱི་གནའ་བོའི་འཁྲུགས་རོམ་མཛེས་ལྗོངས་ཤིག་སྟེ། གཞི་ཁྲོན་སྤྱི་ལེ་གྲུ་བཞི་མ༣༢༨༧་གྱི་ནང་དུ་མཚོ་དང་མཚེའུ༡༡༩༥ཁྱབ་པ་ཞིག་བསྐྲུན་ཡོད། བྱང་གི་སངས་ཐོབ་ལ་དང་ལྷོ་ཡི་གངས་རི་གྲོག་རོང་། བར་གྱི་ཡངས་པའི་རྩྭ་ཐང་དང་ལུང་པ་ཡིས་འདབ་པའི་ཡུལ་གྱི་གཞི་རྩའི་ས་རོས་ཆགས་ཚུལ་དང་གདོད་མའི་སྐྱེ་ཁམས་འདི་ཀོ་གྲུབ། དེས་ན་གཞི་ཁྲོན་སྤྱི་ལེ་གྲུ་བཞི་མ༧༣༢༣ཡོད་པའི་འདབ་པ་རྫོང་ཁོངས་སུ་རྒྱལ་ཁབ་རིམ་པའི་རང་བྱུང་མཛེས་ལྗོངས་ཁུལ་གཉིས་ཏེ། ཉིན་སྟེང་རང་བྱུང་མཛེས་ལྗོངས་སྲུང་སྐྱོབ་ཁུལ་དང་སངས་ཐོབ་ལ་རྒྱལ་ཁབ་ས་གཞིས་ལྗུམ་ར་ཞེས་པ་གཉིས་བྱུང་ངོ་། །

མཚོ་བོད་མཐོ་སྒང་གི་ས་འཛིན་དཀར་པོ་རྣམས་ནི་མཐོ་སྒང་གི་མ་ཡུམ་འདི་ལ་བསྐོར་བའི་བུ་དང་བུ་མོ་དག་ཡིན། འདབ་པའི་ཡུལ་གྱི་གངས་རི་དཀར་པོ་གསུམ་ནི་བུ་སྤུན་མིང་སྲིང་དེ་དག་ལས་གཟུགས་དང་དཔལ་མངོན་པར་འཕགས་པའི་སྤུན་མཆེད་གསུམ་ཡིན་ཏེ། རང་བྱུང་ཁམས་ཆེན་པོས་ཁོང་རྣམས་ལ་མཛེས་པའི་གཟུགས་དབྱིབས་གནང་ཡོད་ལ། རྫོགས་པའི་སངས་རྒྱས་ཀྱིས་ཁོང་རྣམས་ལ་གནས་ཀྱི་དཔལ་བསྐྱལ་ཡོད།

དུས་རབས་བརྒྱད་པའི་ནང་དུ་ཨོ་རྒྱན་སངས་རྒྱས་གཉིས་པ་བོད་ཡུལ་དུ་ཕེབས་ཏེ་རི་བོ་འདི་གསུམ་ལ་གནས་ཀྱི་སྒོ་མོ་འབྱེད་དེ་རིགས་གསུམ་མགོན་པོའི་མཚན་ཡང་བསྐུལ། བྱང་གི་གངས་རི་ལ་སྤྱན་རས་གཟིགས་ཞེས་བརྗོད་ཅིང་། མཐོ་ཚད་མཚོ་ངོས་ལས་སྨིས༦༠༣༢ཡོད་པ་དང་། རི་ཡི་ཆགས་ཚུལ་ཀྱང་སྟོན་པ་བད་གདན་དུ་སྐྱིལ་མོ་ཀྲུང་དུ་བཞུགས་པའི་གཟི་དཔལ་ལྟ་བུར་ཡོད་པ་དང་། ལྷོ་ཡི་གངས་རི་ལ་འཇམ་པའི་དབྱངས་ཞེས་བརྗོད་ཅིང་། མཐོ་ཚད་མཚོ་ངོས་ལས་སྨིས༥༩༥༨ཡོད་པ་དང་། ཆགས་ཚུལ་ཀྱང་གཏོར་གཟུགས་མཆོད་རྟེན་གྱི་དབྱིབས་ཏེ། དཀར་ཞིང་གཙང་མར་གནས་པ་དང་། ཤར་གྱི་རི་ལ་ཕྱག་ན་རྡོ་རྗེ་ཞེས་བརྗོད་ཅིང་། ལྷོ་ཡི་འཇམ་པའི་དབྱངས་གཉིས་བུ་མཆེ་མ་ལྟར་མཐོ་ཚད་སོགས་འདྲ་ལ། ཆགས་ཚུལ་གཤོག་ཟུང་གནམ་ལ་བརྒྱངས་པའི་རྣོད་ཆེན་དང་འདྲ་བ། ཡུལ་མི་རྣམས་ཀྱིས་འདི་གསུམ་ལ་གཉན་ཆེན་གངས་དཀར་རིགས་གསུམ་མགོན་པོ་ཞེས་འབོད་ལ། འཛམ་གླིང་གནས་ཆེན་ཉེར་བཞི་ལས་ཨང་བརྒྱད་པ་བར་གྲགས་སོ། །སྤྱི་ལེ་གྲུ་བཞི་མ་སྟོང་ཡན་གྱི་གཞི་ཁྲོན་འདིའི་ནང་། རི་དང་རི་སྤྲན་བཅུ་ལྷག་གངས་རི་གསུམ་པོར་བསྐོར་ཡོད་པས་རྒྱང་རིང་ནས་བལྟས་ན་དཀྱིལ་འཁོར་ཆེན་པོ་ཞིག་གི་ཚུལ་དུ་ཡོད་དོ། །

གནས་རི་ལ་མོས་གུས་ཀྱི་དབང་གིས་ཡུལ་འདིར་འཚོ་བཞིན་གྱི་མི་རྣམས་རྩེ་ཤིང་དང་རི་དྭགས་བྱ་བྱིའུ་ལ་ལྷག་པར་གཅེས་ཤིང་སྲུང་སྐྱོབ་བྱས་པས་ཡུལ་འདིའི་རང་བྱུང་སྐྱེ་དངོས་སྲུང་སྐྱོབ་ལྷག་ཏུ་བཟང་བས་ན་མཚོ་བོད་མཐོ་སྒང་ཐོག་གི་དངོས་རིགས་གཞི་རྒྱུའི་བང་མཛོད་དང་རང་བྱུང་ཁམས་ཀྱི་དངོས་མང་བཤམས་སྟོན་ཁང་ཞིག་ཏུ་དོན་གྱིས་གྲུབ་ལ། རིགས་གསུམ་མགོན་པོའི་བྱིན་རླབས་ཀྱི་ཆར་རྒྱུན་མེད་པས་ཡུལ་འདིར་ལོ་ལེགས་ཕྱུགས་འཕེལ་མི་རྣམས་ཚེ་རིང་ནད་མེད་དུ་ཡོད། ལོ་ཡི་འཁོར་མོ་མང་པོའི་ནང་དུ་ཡུལ་འདིའི་མི་རྣམས་ཕྱི་ཡུལ་དང་འབྲེལ་བ་མེད་ཅིང་རང་བྱུང་ཁམས་བར་མཐུན་སྦྱོར་ཚད་མེད་སྙོམས་གཅིག་གིས་གཅིག་ལ་མི་གནོད་པར་གནས་ཡོད་མོད། དུས་རབས་ཉི་ཤུ་བའི་དུས་མགོར་ཡའོ་སི་ཧྥུ་ལའོ་ཁེ་ཞེས་པའི་ཕྱི་གླིང་པ་ཞིག་ཡུལ་འདིར་བསླེབས་པས་ཞི་འཇགས་ཀྱི་རྣམ་པ་དེ་ཉིད་ཐེངས་དང་པོར་དཀྲུགས་པ་བྱུང་། རྒྱལ་ཁབ་ཨོ་ཧྲེ་ས་ལིའི་རྩེ་ཤིང་རིག་པ་བ་འདི་པ་ཨ་མེ་རི་ཁའི་རྒྱལ་ཁབ་ཀྱི་ས་གཤིས་སློབ་ཚོགས་ཀྱི་མ་དཔྱལ་རྒྱབ་སྐྱོར་འོག་ཏུ་༡༩༢༢ལོ་ནས་བཟུང་ཀྲུང་གོའི་ལྷོ་ནུབ་ཁུལ་ལ་བརྟག་དཔྱད་ཞིབ་འཇུག་བྱས། ཁོང་གིས་༡༩༣༡ལོའི་ཟླ༧པར་ཨ་མེ་རི་ཁའི་《རྒྱལ་ཁབ་ས་གཤིས》ཞེས་པའི་དུས་དེབ་ཐོག་ཏུ་འདི་ལྟར་བརྗོད་ཡོད་དེ། ༡༩༢༨ལོའི་ཟླ༦པར་ཆེས་དཀའ་ངལ་ཆེ་བའི་ཆ་རྐྱེན་ནང་དུ་ཁོ་པོ་ཧ་པ་ཚོ་གཅིག་དང་མཉམ་དུ"གངས་དཀར་ལུང་"ཞེས་པའི་ས་ཁུལ་ཏེ་ས་བཀྲའི་ཐོག་ཏུ་འཁོད་སྟོང་མེད་པའི་ཡུལ་འདི་ལ་བསླེབས་ཤིང་། ཡུལ་མི་རྣམས་ཀྱིས་གནས་རིར་བརྩིས་པའི་གངས་རི་གསུམ་པོ་མཐོང་ལ། རྩེ་ཤིང་དང་སྲོག་ཆགས་སྔོན་ལྷག་གི་དངོས་དཔེ་བསྡུ་ཐུབ་པ་དང་། དཀར་ནག་དང་རང་བྱུང་མདོག་གི་ར་ཤེལ་གྱིས་ཆེས་མཛེས་པའི་ཡུལ་ལྗོངས་པར་དུ་བླངས་ཡོད་ཅེས་བརྗོད་པ་དང་། ཁོས་སེམས་གཏིང་ནས"འཛམ་གླིང་ཧྲིལ་པོ་ན་འདི་ལྟ་བུའི་མཛེས་ལྗོངས་ཤིག་པར་ལེན་མཁས་ཅན་དང་སྒྱུལ་དཔྱད་པ་རྣམས་ཀྱིས་ཡུལ་གཞན་ན་ཇི་ལྟར་འཚོལ་ཐུབ"ཅེས་ཀྱང་ཡ་མཚན་པའི་སྨོས་བརྗོད་ཡོད་དོ། །

ལའོ་ཁེའི་རྩོམ་ཡིག་དེ་ནུབ་གླིང་དུ་གྲགས་པ་ཆེན་པོ་ཐོབ་པ་དང་བསྟུན། དབྱིན་ཇིའི་རྩོམ་པ་པོ་སྦྲམ་སྲུ་སི་ཞིར་ཏུན་ཚང་ཡང་འདི་ཡིས་གསར་རྩོམ་གྱི་རིག་པ་བསླངས་པས་སྤྱི་ལོ་༡༩༣༣ལོར《བཞུད་ཟིན་པའི་ཡུལ་ཁམས》ཞེས་པའི་སྙིང་རྩོམ་ཞིག་གསར་དུ་བརྩམས། སྙིང་རྩོམ་དེར་ལའོ་ཁེའི་ཉིན་ཐོ་དེ་ཉིད་གཞིར་བཟུང་སྟེ། ཤམ་ཧྲ་ལ་ཞེས་ཕྱི་ཡུལ་དང་འབྲེལ་བ་མེད་པའི་མཛེས་པའི་རྒྱལ་ཁམས་ཤིག་རྟོག་བཟོ་བྱས། དེས་ཀྱང་སྐབས་དེར་དམག་འཁྲུག་གི་སྡུག་བསྔལ་མྱོང་བཞིན་པའི་མི་རྣམས་ལ་ཡིད་སེམས་ཀྱི་གསོ་སྨན་ཞིག་གནང་བས། ཀུན་གྱིས་རང་བྱུང་ཁམས་ལ་ཕྱིར་ལོག་པ་དང་ཤམ་ཧྲ་ལ་འཚོལ་བའི་རིག་གནས་ཀྱི་ཚ་རླབས་ཤིག་ནུབ་གླིང་ནས་བསླངས་སོ། །

ཡིན་ན་ཡང་། རི་དང་རི་བྲན་གྱིས་མཚམས་བཅད་ཅིང་དམག་འཁྲུག་གི་དུས་ངན་དེར་ལའོ་ཁེའི་རྩོམ་ཡིག་གིས་ཡུལ་དེ་མ་འདབ་པ་ཕྱོགས་ལ་འགྱུར་བ་ཅི་ཡང་བཏོན་ཐུབ་མེད་དེ། ཁོང་ཉིད་ཡུལ་འདི་ན་ཕྱི་གླིང་དུ་ལོག་རྗེས་ཡུལ་འདིའི་ཕྱི་ཡུལ་དང་འབྲེལ་བའི་སྒོ་ཆེན་སླར་ཡང་བརྒྱབ་སྟེ། རིགས་གསུམ་མགོན་པོའི་མཚན་ཅན་གྱི་གངས་རི་དཀར་པོ་གསུམ་ནི་ཡུལ་དེའི་ཉིན་སྟེང་གྲོང་སྡེའི་མི་རྣམས་ཆོས་བླ་བཟང་པོར་ཕྱག་སྐོར་བྱེད་ས་ཙམ་ལས་སྔར་བཞིན་ཅོར་མེད་གྲགས་མེད་དུ་གནས་སོ། །

མི་རྣམས་ཀྱིས་འདི་ཀོ་སླར་ཡང་ངོ་ཤེས་པ་ནི་དུས་ཀྱི་འཁོར་མོ་ལྔ་བཅུ་ལྷག་འཁོར་ཟིན་པའི་རྗེས་ན་ཡིན། སྤྱི་ལོ་༡༩༩༥ལོའི་སྔོན་ཟླར་ནམ་རྒྱུན་ཀྲུང་གོའི་ནུབ་ཁུལ་དུ་ཕེབས་པའི་རང་རྒྱལ་གྱི་པར་ལེན་མཁས་ཅན་ཞིག་གནས་མཆོག་འདིར་འབྱོར་བས། དུས་རབས་ཀྱི་རྡུལ་ཁྲོད་དུ་ལྷག་པའི་མཛེས་ལྗོངས་འདི་ཀོ་གསར་དུ་རྙེད། མཛེས་ལྗོངས་དེས་ཁོང་ཉིད་ཀྱི་ཡིད་དབང་རབ་ཏུ་བཀུག་ཅིང་ང་ཚོའི་གོ་ལ་ཟླུམ་པོ་འདིར་ད་དུང་ལྷ་ཡི་ཞིང་ཁམས་ཤིག་ལྷག་འདུག་པས་ཁོང་ཉིད་དགའ་བ་ཚད་མེད་ཀྱིས་ཡིད་དབང་རབ་ཏུ་སྤྲོས། འཛམ་གླིང་རིམ་པའི་རང་བྱུང་མཛེས་ལྗོངས་འདི་ཀོ་འགྲོ་བ་མིའི་རིགས་ཀྱི་སྤྱི་ནོར་ཡིན་གཤིས། ཀུན་གྱི་བསོད་ནམས་ཀྱི་བགོ་སྐལ་དུ་བསྟན་ཕྱིར། ཁོང་གི་ཀུན་གྱི་ཆུ་བུར་མིག་གི་མཐོང་ཚོས་སུ་འདབ་པའི་མཛེས་ལྗོངས་ཞེས་པའི་པར་རིས་དེབ་ཅིག་ཐོག་མར་བཀྲམས། དེ་ནས་ཁོང་ཉིད་ཡང་ཡང་གནས་མཆོག་དེར་ཕེབས་ནས་མཛེས་པའི་ཕུལ་རྣམས་འཕྲུལ་པར་དུ་སྒྲོན་ཏེ། ད་ལྟར་ཁྱེ་ཚོའི་མིག་སྔར་ལྟ་བས་མི་ངོམས་པའི་པར་རིས་དེབ་འདི་ཡང་བསྐྲུན་པ་ཡིན་ནོ། །

此为试读,需要完整PDF请访问: www.ertongbook.com

亚丁自然保护区

Yading Nature Reserve

ཉིན་སྙིང་རང་བྱུང་སྲུང་སྐྱོབ་ཁུལ།

晨曦中的三座神山
Three sacred peaks at dawn
ཐོ་རེངས་ཀྱི་གནས་རི་གསུམ་པོ།

仙乃日峰北坡
The north slope of Xiannairi Peak
རི་བོ་སྤྱན་རས་གཟིགས་ཀྱི་བྱང་ངོས།

终年积雪的仙乃日
Xiannairi Peak perennially snow-covered
གངས་ཀྱིས་བཏུམས་པའི་རི་བོ་སྤྱན་རས་གཟིགས།

神山下的冲古寺
Chonggu Monastery at the foot of the sacred mountain
གནས་རི་འི་འདབས་ཀྱི་དགོན་པ།

林海中的仙乃日
Xiannairi Peak covered with dense forest
ནགས་ཀྱིས་གཡོགས་པའི་རི་བོ་སྤྱན་རས་གཟིགས།

此为试读,需要完整PDF请访问: www.ertongbook.com